

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 859/2025
09.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Дејана Гачића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.181/23 од 14.06.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.594/2024 од 03.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 09. јула 2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА– адвоката Дејана Гачића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.181/23 од 14.06.2024. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.594/2024 од 03.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К бр.181/23 од 14.06.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије, у трајању од једне године.

Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 70.870,63 динара, те да Основном јавном тужилаштву у Лесковцу на име трошкова кривичног поступка плати износ од 36.660,57 динара, као и да оштећенима ББ и ВВ на име трошкова кривичног поступка плати износе од по 229.500,00 динара сваком, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Оштећени су ради остваривања имовинског правног захтева упућени на парнични поступак у смислу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.594/2024 од 03.04.2025. године, делимичним усвајањем жалбе Основног јавног тужиоца у Лесковцу, пресуда Основног суда у Лесковцу К бр.181/23 од 14.06.2024. године преиначена је у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени АА за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, због ког је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, док су жалба Основног јавног тужиоца у Лесковцу у преосталом делу, као и жалба браниоца окривљеног - адвоката Дејана Гачића одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Дејан Гачић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) и 2) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени, на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може преко браниоца поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика прописаних у члану 74., члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом (другостепеним судом).

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева бранилац не наводи на ком незаконитом доказу се заснива правноснажна пресуда, односно не образлаже у чему се конкретно ова повреда закона огледа, па је Врховни суд оценио да у овом делу захтев за заштиту законитости нема прописан садржај у

смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Како Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом за заштиту законитости указује, то је захтев у овом делу одбачен јер нема законом прописан садржај.

Поред тога, бранилац окривљеног, као разлог подношења, наводи и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП. Међутим, у образложењу захтева не наводи на који начин су нижестепени судови учинили повреду закона по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, нити на који начин је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, већ с тим у вези у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да је окривљени возио брзином од свега 20 км на час, док је окривљени ГГ, који је ослобођен од оптужбе, возио брзином од 87,73 км на час, изводећи сопствени закључак да је на бази свих изведених доказа, укључујући исказ вештака саобраћајне струке и исказ вештака медицинске струке, јасно да је узрок предметне саобраћајне незгоде управо прекорачење брзине возила којим је управљао окривљени ГГ, а не предузимање радње скретања улево од стране окривљеног АА.

Поред изнетог, бранилац окривљеног указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и с тим у вези наводи да је првостепени суд у побијаној пресуди „погрешно образложио најпре налаз и мишљење вештака, а затим и чињенично стање“.

Имајући у виду да бранилац у поднетом захтеву само формално као разлог подношења наводи повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док у суштини поднетим захтевом побија правноснажном пресудом утврђено чињенично стање и указује на погрешну оцену доказа, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП, те на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, донета је одлука као у изреци решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић